

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Cosmin Peța
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOSSU-LONGIN, TEODOR

Mortua Est / Teodor Hossu-Longin. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2911-1

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

TEODOR HOSSU-LONGIN

Mortua Est

Editura Paralela 45

Roșul soarelui înjunghiasse cerul cu raze ce încă nu voiau să moară, iar lumina cursă din rănilor profunde îmi rănea privirea udată de durerea unui cuvânt. Mă uitam, cuprins de ciudă amară, la globul care-și ardea ultimele clipe și se cufunda într-o maree vânăta, pătată de sânge viu. Cedasem. Am ridicat mâna și am întors mânerul de metal; cele două ferestre au gemut slab, cu glas de bătrân tuberculos, și valul de aer rece și umed m-a întâmpinat neospitalier. (Ești nebun, ești nebun, ești nebun, ești nebun, ești nebun, de o mie de ori ești nebun.) Încercam să văd dincolo de grilajul cenușiu care desena cerul în forme fantastice. Visam că pot atinge libertatea pierdută, dar ochii mi se lipeau de barele ce închiupiau o tablă de șah pentru giganți. M-am retras încet și am început să mă învârt într-un cerc trasat doar în mintea mea. Sesizam marșul plictisitor al mobilelor, știind pe de rost ordinea în care se înșiruiseră: patul alb lipit de perete, pătura în carouri maro aruncată pe jos, scaunul descleiat căruia îi rupsesem un picior într-o noapte prea lungă pentru durerile mele („șchiopul“ m-a înjurat după aceea în somn; nu știa că eu nu dorm niciodată, dar l-am iertat, pentru că avea toate motivele să o facă), raftul plin cu pietrele drumurilor pe care le-am călcat numai într-un vis trecut și uitat,

masa albastră, parcă ieșită acum din valurile sălbatice ale unei mări care urmărea de atâta timp să mă prindă și să mă ascundă în adâncurile ei. (Masa era, de fapt, albă și ea, însă obosisem să trăiesc fără nicio schimbare.) Încet, încet, mi-am dat seama că picioarele mi se opriseră, dar lucrurile mergeau mai departe, nestingherite deloc că devenisem și eu doar o statică rudă de-a lor. Colțurile camerei dispăruseră și mă aflam într-o imensă morișcă ce nu înceta să se învârtă în mâinile unui personaj invizibil. Voiam să-mi răsucesc capul, să-l transform într-un șurub înfipt într-un mine străin. M-am mângâiat pe gât și vârfurile degetelor au trecut vinovate peste cutele încrețite înainte de vreme. Mi-am apucat barba în palmă, am strâns. Și am împins. Într-o secundă, venită din partea opusă, barba m-a lovit peste mână. Reușisem! Am sărit în picioare și am plonjat către rama geamului. Am prins-o chiar în ultimul moment. Cred că dorea să fugă. Am tras de câteva ori aer în piept și răceala mi s-a furișat în stomac. Eram deasupra lumii și înaintea mea se așterneau, liniștite, umbrele verzi ale copacilor. Puteam să sar și să pășesc peste coroanele lor pline de promisiuni. Trebuia doar să mă țin de frigul care mă înconjură. Să mă prind de răceala din mine și să merg drept, așa cum am făcut-o de atâtea ori înainte. Nimic nu e mai simplu decât un drum spre propriul tău nimic. (Nimic nu e mai simplu decât un drum spre propriul tău nimic, nimic nu e mai simplu decât un drum spre propriul tău, nimic nu e mai simplu decât un drum spre propriul, nimic nu e mai simplu decât un drum spre, nimic nu e mai simplu decât un drum, nimic nu e mai simplu decât un, nimic nu e mai simplu decât, nimic nu e mai simplu, nimic nu e mai, nimic nu e, nimic nu, nimic.) M-am dat câțiva pași în spate, mi-am luat avânt și m-am aruncat cu capul înspre zăbrelele care mă așteptau neclintite. N-am simțit lovitura, iar când am deschis ochii și m-am uitat în spate am văzut cum

zidul murdar și scorjit fuge de mine. În mijlocul peretelui se deschidea o gaură neagră care mă tragea spre ea, dar eforturile sale erau în zadar. Evadasem. Pluteam peste oceanul zbugiumat al destinelor, iar sub mine nu mai exista decât materia fără consistență a norilor îmbibați de rugile oprite din drumul lor către Dumnezeu. Contiuam să înaintez fără să mă mișc, când am observat că încep să mă destram și să mă împrăștii. Măinile-mi plecaseră din umeri, picioarele mă părăsiseră. Rămâneau în urmă. Grilajul mă lăsase să trec, dar cu o singură condiție: trebuia să mă dezmembez. Să mă desfac în mai multe euri. Am acceptat cu seninătate, oricum extremitățile nu sunt bune de nimic. Te îndeamnă tot timpul să faci altceva decât ți-ai propus. Te încurcă și îți distrag atenția. Priveam curios cum bucațile care cu câteva clipe în urmă fuseseră părți nefolositoare dintr-un MINE complex se depărtează din ce în ce mai repede. Apusul le trăgea spre el, hulpav și mereu hămesit. Eram detașat. Mulțumit că fusesem redus la simplitatea primordiale. Și totuși aveam o urmă de regret: perfecțiunea părea plictisitoare. Stăteam suspendat într-o stăfulgerare purpurie și priveam copacii. Într-o vreme, demult, vorbeam ore în șir cu ei. Le povesteam cum se vede viața prin ochii unui om și îi rugam să-mi spună cum se simte eternitatea prin ramurile lor. Știam că până la urmă îmi vor răspunde și am avut dreptate. Într-o noapte chinuitoare de aprilie, când inima îți aleargă în căutarea unei amăgitoare iubiri de-o zi, i-am auzit. Eram întins pe pervaz și lăsam noaptea să mă umple cu întunecimile ei. M-au chemat pe nume cu o voce născută chiar în mintea mea. Nu erau gândurile mele, nu, era chiar glasul lor. Lemnos, pământos și totuși ușor, foșnitor, ca deschiderea unui mugure, ca străpungerea cerului cu degete strâmbe de crengi, ca vaietul frunzelor sub loviturile biciuitoare ale unei dezlănțuirii fulgerătoare de vară sau ca plânsul șoptit al picurilor dintr-o

interminabilă ploaie de toamnă. Urăsc ploaia. Doamne, ce urăsc ploaia! Nimeni nu urăște ploaia mai mult ca mine. Am închis ochii și i-am ascultat ore în șir. Bănuiam că sufletul lor de copaci bătrâni și somnolenți nu mi se va mai deschide niciodată, dar m-am înșelat. Atunci am aflat. Dar nu am crezut. Eram prea tânăr și vedeam prea multe, chiar când nu era nimic de văzut. Acum e prea târziu ca să le mai dau dreptate. O să mă uit în ochii lor verzi și o să-i rog să mă ierte. Aștept o iertare despre care știu că nu va veni niciodată, pentru că, în adâncul sufletului, nici nu mi-o doresc cu adevărat. Nu i-am ascultat, așa cum n-am ținut cont de părerile niciunuia dintre cei care au vrut să mă rupă în bucăți. În fața sălbăticiiei mele, singurii care au avut puterea să-mi rămână aproape au fost ei, copacii, confidenții gândurilor negândite și ai visurilor spulberate de realul câinesc în care m-am scufundat lent, fără nicio speranță de scăpare. I-am privit și m-am chinuit alături de ei cu fiecare martiriu suferit la venirea toamnelor ude și reci. M-au durut toate frunzele căzute și mi-am țipat disperarea când inconștiența le-a schilodit măreția de brațe, ale căror palme susțin tăcut greutatea cerului. Le-am fost alături când seva proaspătă a zăpezilor pierdute i-a renăscut și am adormit îmbrățișându-i în lumina setoasă a verilor seci. Soarele se scufundase. Lăsa deja în urmă creste de nori strălucitori care nu știau încă dacă ar trebui să urmeze stăpânul cerului, uzurpat și izgonit, sau să fugă în întâmpinarea noului rege. (Regele a murit! Trăiască Regele!) Niciodată, în această desfășurare implacabilă a detronării, nimeni nu se gândise să intervină. Strălucirile veneau întotdeauna de la coifurile plecate și de la scuturile cărate prin colbul înfrângerii. Săbiile nu ieșeau din teacă, mâncate de rugina lașității și a obișnuinței. Era mai bine să aștepți până când Noaptea se plictisea și pleca de bunăvoie cu pași târșăiți și moi. De ce oamenii n-au priceput niciodată